

FRIBYTAREN PÅ ÖSTERSJÖN

AF VICTOR RYDBERG.

(Forts.)
— Kom ihåg min ed i ett ögonblick, då ert galna nit känner sig på väg att svalna för eftertanke! Ni torde då besinna, att om ni drifver mig till det yttersta, så skall icke blott ert eget blod, utan äfven mitt brott, komma öfver ert hufvud. Jag förläter ert skymliga uppförande mot mig, och mitt sista ord till er skall vara en sista bön: tänk er för! Bringa icke fördärf öfver en stackars änkas och hennes barn, öfver en själf och ert forne lärjunge!

Med dessa ord aflägnade sig Adolf genom en dörr, som från prästens kammare ledde ut i det fria. Han undslapp därigenom, utan att veta det, ett uppträde med fru Suenonia, som hade lyssnat vid den andra dörren och ville med knäfall för den unge Skytte bevisa honom att ej lämna stället, innan en försoning mellan honom och hennes man kommit till stånd. Hon förstod ej, att en sådan försoning var omöjlig.

Nu skyndade hon, med tårar i ögonen och likblek af förskräckelse, in till sin man, men denne hämnade det hotande ordloftet, innan det hunnit genombräta läpparnas förklänning, med några kärva påminnelser, att det höfves en kvinna tåga i mans församling, att hon ej skulle inblandas sig i en sak, som hon ej begrepe o. s. v.

— Det är icke farligt, kära frö, försäkrade länsmannen välvilligt; — barn en liten träta... en liten öfverblifning af den unga herr... Betyder intet. Om fru Suenonia lugnades af länsmannens försäkrar är ovisst; hon återvände suckande till sina hushållsbestyr.

Men pastor Suenonius till brakte den öfriga delen af afonen med att göra ett utkast till den redogörelse för sin uppäktstresa, hvilken han ämnade insända till domkapitlet och teologiska fakulteten i Upsala.

Följande söndag höll han inför den talrikta samlade menigheten en predikan i samma ämne, förtälte hvad han själf rönt om hämnans konst, utpekade Ingrid på Tallmossen, Karin på Moen och två andra kvinnor vid deras namn, varnade, hotade och straffade. Det var en predikan, hvars rika välfärdighet omöjlig skulle kunna öfverträffas. Kyrkan fylldes af predikantens röst, som himlavalvet af åskans dån; hans ord, nedslående som blixar, ömsom uppskakade och förlamade.

Man kan föreställa sig hvilket intryck de måste ha på människor, hvilas sinnen redan voro sjuka, hvilas inbillningskraft redan länge vrimlat af rysliga bilder, hvilas själar voro nedtryckta under en hemsk fasa. De sutto bleka och darrande i sina bänkar, än stirrande på prästen, än böljande hufvudet under ljungeldarne, som flammade från predikstolen. Flera kvinnor och barn svimmade, andra angrepos af krampreflekter. När predikan var slut, och den sista psalmen skulle sjungas, kunde endast spridda stämmor deltaga i sången.

Det var en lycka för det skinn, hvarmed naturen ombonat denne slyngels lekamen, att han just för sina pojkskreds skull var gunstlig hos gärdsgöden på Sjövik. På dennas förord antog honom herr Gustaf till page och riknekt. I egenskap af sådan fick Petrus följa sin herre på hans utflykter och kom så äfven en gång till Signildsberg, där ingenting fögnade honom så mycket som den vackra och glada kammarjungfrun. Från det ögonblick, då deras minna och spelande ögon först mötte hvarandra, kom Petrus till den kunskap, att han icke längre var gosse, utan yngling. Deras bekantskap började med gnabb, kiff och gläpord och fortsattes under hvar jehanda spratt, af hvilka det sista, värsta eller bästa, var det, att de stulo hvarandras hjärtan. Om stölden kommo de ömsesidigt under fund därigenom, att de saknade hvarandra då de voro åtskilda, huru mycket de än gralade och retade hvarandra, då de voro tillsammans. Och då nu Petrus började mistänka, att kusken på Signildsberg hade ett godt öga till Johanna, tänkte han: "bättre förekomma än förekomma." Och friade en vacker aftonstund till flickan med följande ord:

— Hör du, Johanna, skulle du bli glad, om jag på rent allvar sade dig att jag tycker om dig och ville ha dig till hustru?
— Och skulle du icke bli snopen Petrus, om jag sade dig, att du är en egenkär snar, ifall du tror, att någon flicka kan tycka om dig och vilja ha en sådan till man?
— Jo, jag skulle bli mycket snopen, Johanna, ty jag har alltid trott, att

fadren, som mot Ingrid. Han skulle snart på ett förskräckligt sätt tagas ur denna villfarelse.

TOLFTE KAPITLET.

Två möten.

Läsaren påminner sig måhända en smalt ung man, som i dopet af sin far trädgårdsmästaren hade fått namnet Petrus och efter en tjugodårig lefnadshana uppstigit till värdigheten af riknekt hos herr Gustaf Drake på Sjövik.

Detta var likväl ej den enda värdigheten han vid så unga år uppnått. Han hade en annan, hvaröfver han med än större skäl yfdes, nämligen värdigheten af trolofvad till ingen mindre än friherrinnan Skyttes älskade kammarjungfru, den snöna Johanna.

Kärleken har en märkvärdig förmåga att omskapa människor. Petrus hade hitills af alla, som kände honom, sig själf inräknad, varit ansedd för en oduglig slyngel, hvars tankar och uppsåt endast voro riktade på upptåg och skälstycken. Fadern ville i början lära honom sitt yrke och hafva honom till nyttigt biträde i trädgården, men änden på de ständigt föryade lärokurserna var den, att han i sällskap med hösens och gässen som ett farligt skadedjur utjagades ur trädgården. Den enda gång han någonsin var sin far till nytta var, då han på dennes uppmaning förfärdigade en fågelskrämma och uppsatte henne i årtlandet; men fågelskrämmen hade han gifvit portvaktarens gamla ämbetsstaf i hand och förestett med ett hufvud, utskuret af en rofva och därpå nedtryckt portvaktarens aflagda ämbetsstaf. När därtill kom, att Petrus en gång blandat prustrot i portvaktarens snus och en annan gång antändt blånorna för hans hustrun, när hon sonnat vid spinrooken, så må man ej förtänka gubben, att hans hand hade en stark dragningskraft till Petrus' blonda lockar och hans fot en sålmsån åhåga att sammanstötta med en viss del af Petrus' fransida, hvar gång denne måste taga sin väg genom stora porthvalvet. För att undvika dessa yttringar af portvaktarens deltagande, brukade Petrus ofta, när ingen annan utväg var honom öppen, att med tillhjälp af de muren fästa järnkramporna taga en omväg öfver taket. En tid höfde det äfven till hans nöjen att lyfta landvägsgrinden från hakarna, ställa henne löst hvilande mot sidostolparne och lägga sig på lur bak någon buske, för att afvakta utgången af sin förtäliga anläggning. När då en bonde kom och, efter vanan, med hela sin kroppstyngt sköt på grinden, föll hon omkull och drog honom med sig i fallet. Från detta nöje, hvars han hade den innerligaste hjärtefröjd, afstod likväl Petrus, sedan det en gång förorsakat en gammal man klända fingrar och en svullen näsa, hvilket bevisar, att Petrus ännoe icke alldeles saknade eftertanke.

Det var en lycka för det skinn, hvarmed naturen ombonat denne slyngels lekamen, att han just för sina pojkskreds skull var gunstlig hos gärdsgöden på Sjövik. På dennas förord antog honom herr Gustaf till page och riknekt. I egenskap af sådan fick Petrus följa sin herre på hans utflykter och kom så äfven en gång till Signildsberg, där ingenting fögnade honom så mycket som den vackra och glada kammarjungfrun. Från det ögonblick, då deras minna och spelande ögon först mötte hvarandra, kom Petrus till den kunskap, att han icke längre var gosse, utan yngling. Deras bekantskap började med gnabb, kiff och gläpord och fortsattes under hvar jehanda spratt, af hvilka det sista, värsta eller bästa, var det, att de stulo hvarandras hjärtan. Om stölden kommo de ömsesidigt under fund därigenom, att de saknade hvarandra då de voro åtskilda, huru mycket de än gralade och retade hvarandra, då de voro tillsammans. Och då nu Petrus började mistänka, att kusken på Signildsberg hade ett godt öga till Johanna, tänkte han: "bättre förekomma än förekomma." Och friade en vacker aftonstund till flickan med följande ord:

— Hör du, Johanna, skulle du bli glad, om jag på rent allvar sade dig att jag tycker om dig och ville ha dig till hustru?
— Och skulle du icke bli snopen Petrus, om jag sade dig, att du är en egenkär snar, ifall du tror, att någon flicka kan tycka om dig och vilja ha en sådan till man?
— Jo, jag skulle bli mycket snopen, Johanna, ty jag har alltid trott, att

En vacker människoskall hade de älskande träffats på mötesplatsen, sedan de på flera dagar icke sett hvarandra. Petrus redogjorde för sina framtidsutsikter väl för tiende gången, och Johanna tröttnade icke att höra på.

— Ser du min tös, sade Petrus, — nu vill jag hufvudnästan taga fars råd i akt och lära mig allt hvad han själf kan i trädgårdsskötself. Sen säger jag farväl till Sjövik och vandrar till min gamla farbror, som är sin egen trädgårdsmästare nära Stockholm. Gubben har inga barn, är orkeslös och vill gärna ha ett biträde, som kan styra, ställa och sköta hans näring. Han håller förtiden sommar på far, just för att få mig med sig hem, men far ville icke släppa mig...
— Allvar, Johanna! Jag har i hela min lefnad aldrig varit så allvarlig som nu.
— Nå, då vill jag taga mig åtta dagars betänketid, för det passar sig icke att genast svara ja. Men jag säger dig, Petrus, att om du låter köksan föreläsa dig med sina matbitar, så gör du mig olycklig. Du borde också skänkas som är en sådan älskermumma!
— Jag känner ingen annan älskare min än din, sade Petrus och stal en kyss.
— Fy, så får du icke göra, förinnan vi kommit riktigt öfverens, sade Johanna.
— Men innan jag går skall du lofva mig att vara mig trogen i lif och död och älska mig i nöd och lust, förr än om åtta dagar.
— Efter de åtta dagarnas förlöp fick Petrus också Johannas ja. Men de älskande hade sina skäl för att icke utlysa förlöfningen. Det var en älsklingstänke hos Johannas matmor, friherrinnan Skytte att kusken och kammarjungfrun borde förenas med det heliga äktenskapsbandet, och hennes plan var så till vida halfärdig, som kusken mer än gärna gick in därpå. Den andra hälften var det värre att få färdigt, ty så lydig och villig Johanna annars var, förblef hon i denna punkt döf för friherrinnans enträgen föreställningar. Kusken, som anade att han i Petrus fått en gynnad medfärlare, åsåg ynglingen med sneda blickar hvar gång, han besökte Signildsberg, och sökte ifrigt en anledning att i ett duktigt kok stryk aflastna något af sin svartskjutas börd på Petrus' rygg.

Nu var kusken en bredaxlad, nästan fjättestor karl med näfvar som klubbor, och försiktigheten borde därför hjudit Petrus att aflägsna hvarje dylik anledning. Men försiktigheten var icke Petrus' hufvudsyft. Vid ett tillfälle, då kusken skulle köra sitt herrskap till en granngård, hade Petrus, som kände hans vana att ofta stryka sig öfver ansiktet, sotat hans svartar vantar, hvaraf följden varit, att kusken framkom svart som en morian till det främmande stället.

Vid ett annat tillfälle, då det blåste starkt och Petrus därpå slöt, att kusken skulle draga mössan väl öfver hufvudet, hade han vid mössans föder fört ett kuddarbord, som så förtroligt inmälade sig i ägarens tovgiga hår, att hvarken hand eller kam förmådde utgå dem; kusken måste klippa håret intill hufvudsvälen för att varda dem kvitt. Men för hvar lock, som föll under saxen, svor han en dyr ed att genomprygla Petrus, och hans vrede svalskades ingalunda af Johannas skratt och de andra tjännarnes löje.

— Men om hon vill göda mig, så är det icke för din räkning; var du lika säker på det, Johanna!
— Den otäcka köksan! — Att hon icke skäms! ... Hör du, Petrus, — menar allvar...
— Allvar, Johanna! Jag har i hela min lefnad aldrig varit så allvarlig som nu.
— Nå, då vill jag taga mig åtta dagars betänketid, för det passar sig icke att genast svara ja. Men jag säger dig, Petrus, att om du låter köksan föreläsa dig med sina matbitar, så gör du mig olycklig. Du borde också skänkas som är en sådan älskermumma!
— Jag känner ingen annan älskare min än din, sade Petrus och stal en kyss.
— Fy, så får du icke göra, förinnan vi kommit riktigt öfverens, sade Johanna.
— Men innan jag går skall du lofva mig att vara mig trogen i lif och död och älska mig i nöd och lust, förr än om åtta dagar.
— Efter de åtta dagarnas förlöp fick Petrus också Johannas ja. Men de älskande hade sina skäl för att icke utlysa förlöfningen. Det var en älsklingstänke hos Johannas matmor, friherrinnan Skytte att kusken och kammarjungfrun borde förenas med det heliga äktenskapsbandet, och hennes plan var så till vida halfärdig, som kusken mer än gärna gick in därpå. Den andra hälften var det värre att få färdigt, ty så lydig och villig Johanna annars var, förblef hon i denna punkt döf för friherrinnans enträgen föreställningar. Kusken, som anade att han i Petrus fått en gynnad medfärlare, åsåg ynglingen med sneda blickar hvar gång, han besökte Signildsberg, och sökte ifrigt en anledning att i ett duktigt kok stryk aflastna något af sin svartskjutas börd på Petrus' rygg.

Nu var kusken en bredaxlad, nästan fjättestor karl med näfvar som klubbor, och försiktigheten borde därför hjudit Petrus att aflägsna hvarje dylik anledning. Men försiktigheten var icke Petrus' hufvudsyft. Vid ett tillfälle, då kusken skulle köra sitt herrskap till en granngård, hade Petrus, som kände hans vana att ofta stryka sig öfver ansiktet, sotat hans svartar vantar, hvaraf följden varit, att kusken framkom svart som en morian till det främmande stället.

Vid ett annat tillfälle, då det blåste starkt och Petrus därpå slöt, att kusken skulle draga mössan väl öfver hufvudet, hade han vid mössans föder fört ett kuddarbord, som så förtroligt inmälade sig i ägarens tovgiga hår, att hvarken hand eller kam förmådde utgå dem; kusken måste klippa håret intill hufvudsvälen för att varda dem kvitt. Men för hvar lock, som föll under saxen, svor han en dyr ed att genomprygla Petrus, och hans vrede svalskades ingalunda af Johannas skratt och de andra tjännarnes löje.

Likasom Johanna hade sitt skäl att hålla trolofningen med Petrus hemlig, hade denne således sitt att icke besöka Signildsberg, utom då han, trygg genom sin herres närvaro, kunde göra det. Själf var han öfvermodig nog att ej frukta sin medfärlare, men Johanna, som var lika rädd om sin kärastes hud som om sin egen, förbjöd honom bestämt att ensam våga sig till Signildsberg och lofvade att hålla honom skadelöst med hemliga möten. Man öfverenskom om mötesplats och mötestid. Till den förra utsågs det ställe, där vägen från Sjövik, följande insjöns strand, delade sig i tvänne, den ena förande till Signildsberg, den andra till Vanloos ermitage. Mötestiden var hvarje läglig kvällenstund, sedan göromålen för dagen voro ändade, och den för älskande så behagliga skyningen utbränd sig öfver nejden. Johanna kunde dess lättare smyga till dessa möten, som hon ägde en förtrogen i fröken Maria, för hvilken hon hade upptäckt sin lilla kärlekshandel.

Sådana sammanträffade de båda unga i all arbetet och tillbragte allt emellanåt en halftimme dels med tal om sina bosättningsplaner, dels med gnabb. I båda fallen njöte de lyckan att vara nära hvarandra — och det var hufvudsaken. Petrus var nu mycket förändrad; han lofvade sin far att till våren vara idog i trädgården, slöt fred med portvakten, och vart snart en gästling så väl hos denne som de öfriga tjännarna, hvilas hitills betraktat honom som en huspliga.

En vacker människoskall hade de älskande träffats på mötesplatsen, sedan de på flera dagar icke sett hvarandra. Petrus redogjorde för sina framtidsutsikter väl för tiende gången, och Johanna tröttnade icke att höra på.

— Ser du min tös, sade Petrus, — nu vill jag hufvudnästan taga fars råd i akt och lära mig allt hvad han själf kan i trädgårdsskötself. Sen säger jag farväl till Sjövik och vandrar till min gamla farbror, som är sin egen trädgårdsmästare nära Stockholm. Gubben har inga barn, är orkeslös och vill gärna ha ett biträde, som kan styra, ställa och sköta hans näring. Han håller förtiden sommar på far, just för att få mig med sig hem, men far ville icke släppa mig...
— Allvar, Johanna! Jag har i hela min lefnad aldrig varit så allvarlig som nu.
— Nå, då vill jag taga mig åtta dagars betänketid, för det passar sig icke att genast svara ja. Men jag säger dig, Petrus, att om du låter köksan föreläsa dig med sina matbitar, så gör du mig olycklig. Du borde också skänkas som är en sådan älskermumma!
— Jag känner ingen annan älskare min än din, sade Petrus och stal en kyss.
— Fy, så får du icke göra, förinnan vi kommit riktigt öfverens, sade Johanna.
— Men innan jag går skall du lofva mig att vara mig trogen i lif och död och älska mig i nöd och lust, förr än om åtta dagar.
— Efter de åtta dagarnas förlöp fick Petrus också Johannas ja. Men de älskande hade sina skäl för att icke utlysa förlöfningen. Det var en älsklingstänke hos Johannas matmor, friherrinnan Skytte att kusken och kammarjungfrun borde förenas med det heliga äktenskapsbandet, och hennes plan var så till vida halfärdig, som kusken mer än gärna gick in därpå. Den andra hälften var det värre att få färdigt, ty så lydig och villig Johanna annars var, förblef hon i denna punkt döf för friherrinnans enträgen föreställningar. Kusken, som anade att han i Petrus fått en gynnad medfärlare, åsåg ynglingen med sneda blickar hvar gång, han besökte Signildsberg, och sökte ifrigt en anledning att i ett duktigt kok stryk aflastna något af sin svartskjutas börd på Petrus' rygg.

Nu var kusken en bredaxlad, nästan fjättestor karl med näfvar som klubbor, och försiktigheten borde därför hjudit Petrus att aflägsna hvarje dylik anledning. Men försiktigheten var icke Petrus' hufvudsyft. Vid ett tillfälle, då kusken skulle köra sitt herrskap till en granngård, hade Petrus, som kände hans vana att ofta stryka sig öfver ansiktet, sotat hans svartar vantar, hvaraf följden varit, att kusken framkom svart som en morian till det främmande stället.

Vid ett annat tillfälle, då det blåste starkt och Petrus därpå slöt, att kusken skulle draga mössan väl öfver hufvudet, hade han vid mössans föder fört ett kuddarbord, som så förtroligt inmälade sig i ägarens tovgiga hår, att hvarken hand eller kam förmådde utgå dem; kusken måste klippa håret intill hufvudsvälen för att varda dem kvitt. Men för hvar lock, som föll under saxen, svor han en dyr ed att genomprygla Petrus, och hans vrede svalskades ingalunda af Johannas skratt och de andra tjännarnes löje.

— Jag undrade rätt, hvad hon då såg på? sade Petrus.
— Hon såg visst på ingenting! men jag stängde fönstret och frågade, om fröken ville taga lifvet af sig, eftersom hon utsatte sig på det viset för vinterkylan.
— Hvad svarade hon på det?
— Hon svarade ingenting, utan kastade sig i sängen och gömde sitt ansikte i hufvudkudden...
— Bevars väl, är hon galen, du Johanna...
— Och så låg hon länge, och då hon äntligen såg upp, var hon blek som döden, och hennes ögon hade en besynnerlig glans. Då kunde jag icke hålla mig längre, utan satte mig på stolen bredvid och grät. Jag förstod då, att hennes hjärta är bedröfvadt.

— Men hvar kan väl den unge herrn ännu sig? Jag förrättar icke...
— Just därför vill jag, att du skall skaffa oss visshet...
— Här finns ju ingen närmare stuga än skogen än Ingrid, den ogudaktiga häxans... Och Gud vare lof, att den ligger tämligen långt borta; annars skulle icke vi båda mötas här.
— Du står nu och pratar och försuamar tillfället, Petrus. Vill du lyda mig eller ej?... Sanningen att säga Petrus, jag och fröken mistänka just, att unge herrn går dit...
— Till Ingrid? Är du galen?
— Ja, just till Ingrid.
— Det är omöjligt.
— Det är icke omöjligt, Ingrid är en förskräcklig trollpacka och har stor makt öfver människornas hjärtan. Om du lofvar mig, Petrus, att uppfylla min önskan och fröken Marias, som är så god både mot mig och dig, så vill jag i största hemlighet omtala någonting för dig...
— Nå, så tala då! Fort! sade Petrus nyfiskt.
— Nej, först skall du ge mig löftet.
— Bed mig hellre hoppa i sjön, Johanna! Det skulle jag i nödfall göra för din skull. Men att ensamt och i den här sena timmen gå till Ingrid, koja, därom kan du be en annan, om hvars lif du är mindre rädd än om mitt. Tala nu om den där hemligheten som...
— Du är en kruk, sade Johanna förargad.

— En kruk? upprepade Petrus häftigt. — Jag skall ännu i kväll gå till Signildsberg och slåss med kusken... du skall se, att jag icke är en kruk! — Gör hvad du vill, men aldrig skall jag bedja dig om någonting mer... Och icke heller kommer jag någonsin mer hit för att träffa dig. Se så... förväl med dig!
— Och Johanna vände Petrus ryggen, satte hufvudduken med ett par häftiga ryckningar till rätta och låtsade, som om hon ville gå.
— Detta medförde åsytad verkan.
— Kära Johanna, du är väl icke ond på mig? frågade Petrus och lade den sin arm kring hennes midja.
— Nej, bevars, svarade Johanna och gjorde sig lös, — jag bryr mig allt icke om dig.
— Nej, så stanna och låt mig tala med dig!
— Jag har ej tid. Jag vill skynda hem och bedja kusken utträtta fröken ärendet. Han skall nog med nöje göra det.
— Hvad skulle det tjäna till? Jag har ju aldrig nekat att uppfylla din begär! Jag sade bara, att jag tycker mer om att hoppa i sjön... jag menade om sommaren, då vattnet är varmt och man kan få sig ett godt bad.
— Vill du gå?
— Ja, om du blir god igen, min lilla Johanna. Så vänd dig nu om och se på mig med dina vänliga blickar!... Ja, alldeles så!... Nu är jag färdig att gå, men först skall du tala om det där, som du lofvade meddela mig i förtroende...
— Jo, vet du, Petrus, sade Johanna i hviskande ton och lade sin hand på ynglingens arm, — fröken Maria har länge varit underligt till lynnet, fastän ingen annan än jag märkt det. Då hon är i sällskap, visar hon sig glad och munter, hälsar då unge herr Adolf är närvarande, men då hon om kvällarne är ensam i sin kammare... aek du, jag kan icke säga, huru sorgsen hon då är...
— Gråter hon, Johanna?
— Nej, du, hon gråter icke, ty hennes ögon äro så sorgsna, att de icke kunna gråta. Hon sätter sig och blek och stilla och låter mig sköta sig som ett barn, då jag skall kläda af henne. Jag söker ibland muntra henne med glada ord, men jag tror knapp, att hon ens hör, hvad jag säger. I förgår kväll, då jag kom in i hennes rum, hade hon öppnat fönstret, fast det var grulligt kallt, och stod och stirrade ut i mörkret...

— Men hvar kan väl den unge herrn ännu sig? Jag förrättar icke...
— Just därför vill jag, att du skall skaffa oss visshet...
— Här finns ju ingen närmare stuga än skogen än Ingrid, den ogudaktiga häxans... Och Gud vare lof, att den ligger tämligen långt borta; annars skulle icke vi båda mötas här.
— Du står nu och pratar och försuamar tillfället, Petrus. Vill du lyda mig eller ej?... Sanningen att säga Petrus, jag och fröken mistänka just, att unge herrn går dit...
— Till Ingrid? Är du galen?
— Ja, just till Ingrid.
— Det är omöjligt.
— Det är icke omöjligt, Ingrid är en förskräcklig trollpacka och har stor makt öfver människornas hjärtan. Om du lofvar mig, Petrus, att uppfylla min önskan och fröken Marias, som är så god både mot mig och dig, så vill jag i största hemlighet omtala någonting för dig...
— Nå, så tala då! Fort! sade Petrus nyfiskt.
— Nej, först skall du ge mig löftet.
— Bed mig hellre hoppa i sjön, Johanna! Det skulle jag i nödfall göra för din skull. Men att ensamt och i den här sena timmen gå till Ingrid, koja, därom kan du be en annan, om hvars lif du är mindre rädd än om mitt. Tala nu om den där hemligheten som...
— Du är en kruk, sade Johanna förargad.

— En kruk? upprepade Petrus häftigt. — Jag skall ännu i kväll gå till Signildsberg och slåss med kusken... du skall se, att jag icke är en kruk! — Gör hvad du vill, men aldrig skall jag bedja dig om någonting mer... Och icke heller kommer jag någonsin mer hit för att träffa dig. Se så... förväl med dig!
— Och Johanna vände Petrus ryggen, satte hufvudduken med ett par häftiga ryckningar till rätta och låtsade, som om hon ville gå.
— Detta medförde åsytad verkan.
— Kära Johanna, du är väl icke ond på mig? frågade Petrus och lade den sin arm kring hennes midja.
— Nej, bevars, svarade Johanna och gjorde sig lös, — jag bryr mig allt icke om dig.
— Nej, så stanna och låt mig tala med dig!
— Jag har ej tid. Jag vill skynda hem och bedja kusken utträtta fröken ärendet. Han skall nog med nöje göra det.
— Hvad skulle det tjäna till? Jag har ju aldrig nekat att uppfylla din begär! Jag sade bara, att jag tycker mer om att hoppa i sjön... jag menade om sommaren, då vattnet är varmt och man kan få sig ett godt bad.
— Vill du gå?
— Ja, om du blir god igen, min lilla Johanna. Så vänd dig nu om och se på mig med dina vänliga blickar!... Ja, alldeles så!... Nu är jag färdig att gå, men först skall du tala om det där, som du lofvade meddela mig i förtroende...
— Jo, vet du, Petrus, sade Johanna i hviskande ton och lade sin hand på ynglingens arm, — fröken Maria har länge varit underligt till lynnet, fastän ingen annan än jag märkt det. Då hon är i sällskap, visar hon sig glad och munter, hälsar då unge herr Adolf är närvarande, men då hon om kvällarne är ensam i sin kammare... aek du, jag kan icke säga, huru sorgsen hon då är...
— Gråter hon, Johanna?
— Nej, du, hon gråter icke, ty hennes ögon äro så sorgsna, att de icke kunna gråta. Hon sätter sig och blek och stilla och låter mig sköta sig som ett barn, då jag skall kläda af henne. Jag söker ibland muntra henne med glada ord, men jag tror knapp, att hon ens hör, hvad jag säger. I förgår kväll, då jag kom in i hennes rum, hade hon öppnat fönstret, fast det var grulligt kallt, och stod och stirrade ut i mörkret...

— Men hvar kan väl den unge herrn ännu sig? Jag förrättar icke...
— Just därför vill jag, att du skall skaffa oss visshet...
— Här finns ju ingen närmare stuga än skogen än Ingrid, den ogudaktiga häxans... Och Gud vare lof, att den ligger tämligen långt borta; annars skulle icke vi båda mötas här.
— Du står nu och pratar och försuamar tillfället, Petrus. Vill du lyda mig eller ej?... Sanningen att säga Petrus, jag och fröken mistänka just, att unge herrn går dit...
— Till Ingrid? Är du galen?
— Ja, just till Ingrid.
— Det är omöjligt.
— Det är icke omöjligt, Ingrid är en förskräcklig trollpacka och har stor makt öfver människornas hjärtan. Om du lofvar mig, Petrus, att uppfylla min önskan och fröken Marias, som är så god både mot mig och dig, så vill jag i största hemlighet omtala någonting för dig...
— Nå, så tala då! Fort! sade Petrus nyfiskt.
— Nej, först skall du ge mig löftet.
— Bed mig hellre hoppa i sjön, Johanna! Det skulle jag i nödfall göra för din skull. Men att ensamt och i den här sena timmen gå till Ingrid, koja, därom kan du be en annan, om hvars lif du är mindre rädd än om mitt. Tala nu om den där hemligheten som...
— Du är en kruk, sade Johanna förargad.

— En kruk? upprepade Petrus häftigt. — Jag skall ännu i kväll gå till Signildsberg och slåss med kusken... du skall se, att jag icke är en kruk! — Gör hvad du vill, men aldrig skall jag bedja dig om någonting mer... Och icke heller kommer jag någonsin mer hit för att träffa dig. Se så... förväl med dig!
— Och Johanna vände Petrus ryggen, satte hufvudduken med ett par häftiga ryckningar till rätta och låtsade, som om hon ville gå.
— Detta medförde åsytad verkan.
— Kära Johanna, du är väl icke ond på mig? frågade Petrus och lade den sin arm kring hennes midja.
— Nej, bevars, svarade Johanna och gjorde sig lös, — jag bryr mig allt icke om dig.
— Nej, så stanna och låt mig tala med dig!
— Jag har ej tid. Jag vill skynda hem och bedja kusken utträtta fröken ärendet. Han skall nog med nöje göra det.
— Hvad skulle det tjäna till? Jag har ju aldrig nekat att uppfylla din begär! Jag sade bara, att jag tycker mer om att hoppa i sjön... jag menade om sommaren, då vattnet är varmt och man kan få sig ett godt bad.
— Vill du gå?
— Ja, om du blir god igen, min lilla Johanna. Så vänd dig nu om och se på mig med dina vänliga blickar!... Ja, alldeles så!... Nu är jag färdig att gå, men först skall du tala om det där, som du lofvade meddela mig i förtroende...
— Jo, vet du, Petrus, sade Johanna i hviskande ton och lade sin hand på ynglingens arm, — fröken Maria har länge varit underligt till lynnet, fastän ingen annan än jag märkt det. Då hon är i sällskap, visar hon sig glad och munter, hälsar då unge herr Adolf är närvarande, men då hon om kvällarne är ensam i sin kammare... aek du, jag kan icke säga, huru sorgsen hon då är...
— Gråter hon, Johanna?
— Nej, du, hon gråter icke, ty hennes ögon äro så sorgsna, att de icke kunna gråta. Hon sätter sig och blek och stilla och låter mig sköta sig som ett barn, då jag skall kläda af henne. Jag söker ibland muntra henne med glada ord, men jag tror knapp, att hon ens hör, hvad jag säger. I förgår kväll, då jag kom in i hennes rum, hade hon öppnat fönstret, fast det var grulligt kallt, och stod och stirrade ut i mörkret...

— Men hvar kan väl den unge herrn ännu sig? Jag förrättar icke...
— Just därför vill jag, att du skall skaffa oss visshet...
— Här finns ju ingen närmare stuga än skogen än Ingrid, den ogudaktiga häxans... Och Gud vare lof, att den ligger tämligen långt borta; annars skulle icke vi båda mötas här.
— Du står nu och pratar och försuamar tillfället, Petrus. Vill du lyda mig eller ej?... Sanningen att säga Petrus, jag och fröken mistänka just, att unge herrn går dit...
— Till Ingrid? Är du galen?
— Ja, just till Ingrid.
— Det är omöjligt.
— Det är icke omöjligt, Ingrid är en förskräcklig trollpacka och har stor makt öfver människornas hjärtan. Om du lofvar mig, Petrus, att uppfylla min önskan och fröken Marias, som är så god både mot mig och dig, så vill jag i största hemlighet omtala någonting för dig...
— Nå, så tala då! Fort! sade Petrus nyfiskt.
— Nej, först skall du ge mig löftet.
— Bed mig hellre hoppa i sjön, Johanna! Det skulle jag i nödfall göra för din skull. Men att ensamt och i den här sena timmen gå till Ingrid, koja, därom kan du be en annan, om hvars lif du är mindre rädd än om mitt. Tala nu om den där hemligheten som...
— Du är en kruk, sade Johanna förargad.

— En kruk? upprepade Petrus häftigt. — Jag skall ännu i kväll gå till Signildsberg och slåss med kusken... du skall se, att jag icke är en kruk! — Gör hvad du vill, men aldrig skall jag bedja dig om någonting mer... Och icke heller kommer jag någonsin mer hit för att träffa dig. Se så... förväl med dig!
— Och Johanna vände Petrus ryggen, satte hufvudduken med ett par häftiga ryckningar till rätta och låtsade, som om hon ville gå.
— Detta medförde åsytad verkan.
— Kära Johanna, du är väl icke ond på mig? frågade Petrus och lade den sin arm kring hennes midja.
— Nej, bevars, svarade Johanna och gjorde sig lös, — jag bryr mig allt icke om dig.
— Nej, så stanna och låt mig tala med dig!
— Jag har ej tid. Jag vill skynda hem och bedja kusken utträtta fröken ärendet. Han skall nog med nöje göra det.
— Hvad skulle det tjäna till? Jag har ju aldrig nekat att uppfylla din begär! Jag sade bara, att jag tycker mer om att hoppa i sjön... jag menade om sommaren, då vattnet är varmt och man kan få sig ett godt bad.
— Vill du gå?
— Ja, om du blir god igen, min lilla Johanna. Så vänd dig nu om och se på mig med dina vänliga blickar!... Ja, alldeles så!... Nu är jag färdig att gå, men först skall du tala om det där, som du lofvade meddela mig i förtroende...
— Jo, vet du, Petrus, sade Johanna i hviskande ton och lade sin hand på ynglingens arm, — fröken Maria har länge varit underligt till lynnet, fastän ingen annan än jag märkt det. Då hon är i sällskap, visar hon sig glad och munter, hälsar då unge herr Adolf är närvarande, men då hon om kvällarne är ensam i sin kammare... aek du, jag kan icke säga, huru sorgsen hon då är...
— Gråter hon, Johanna?
— Nej, du, hon gråter icke, ty hennes ögon äro så sorgsna, att de icke kunna gråta. Hon sätter sig och blek och stilla och låter mig sköta sig som ett barn, då jag skall kläda af henne. Jag söker ibland muntra henne med glada ord, men jag tror knapp, att hon ens hör, hvad jag säger. I förgår kväll, då jag kom in i hennes rum, hade hon öppnat fönstret, fast det var grulligt kallt, och stod och stirrade ut i mörkret...

— Men hvar kan väl den unge herrn ännu sig? Jag förrättar icke...
— Just därför vill jag, att du skall skaffa oss visshet...
— Här finns ju ingen närmare stuga än skogen än Ingrid, den ogudaktiga häxans... Och Gud vare lof, att den ligger tämligen långt borta; annars skulle icke vi båda mötas här.
— Du står nu och pratar och försuamar tillfället, Petrus. Vill du lyda mig eller ej?... Sanningen att säga Petrus, jag och fröken mistänka just, att unge herrn går dit...
— Till Ingrid? Är du galen?
— Ja, just till Ingrid.
— Det är omöjligt.
— Det är icke omöjligt, Ingrid är en förskräcklig trollpacka och har stor makt öfver människornas hjärtan. Om du lofvar mig, Petrus, att uppfylla min önskan och fröken Marias, som är så god både mot mig och dig, så vill jag i största hemlighet omtala någonting för dig...
— Nå, så tala då! Fort! sade Petrus nyfiskt.
— Nej, först skall du ge mig löftet.
— Bed mig hellre hoppa i sjön, Johanna! Det skulle jag i nödfall göra för din skull. Men att ensamt och i den här sena timmen gå till Ingrid, koja, därom kan du be